

Φανταστικός ο κόσμος

Τα παραμύθια

της Έ τάξης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ο Χιονάνθρωπος και το Κορίτσι .....3 <i>Θεοδώρα Καραγιάννη</i>	
2. Η Ηλιαχτίδα .....6 <i>Κωσοπούλου Μαριτίνα</i>	
3. Η Νεραιδόσκονη .....9 <i>Νεφέλη Ζάκα</i>	
4. Μια Τάξη Ένα Όνειρο .....11 <i>Αυθή Κάτη</i>	
5. Ο Μάγος Του Οζ .....14 <i>Μιχάλης Αηδόνης</i>	
6. Ο Βυθός Με τα Σοκολατόδεντρα .....17 <i>Γιώργος Αναγνωστόπουλος</i>	
7. Σορός οι Ιστορίες .....19 <i>Δημήτρης Παπαδημητρίου</i>	
8. Ο Κωστής Και Το Θαύμα Των Χριστουγέννων .....24 <i>Μαρία Άννα Δούκα</i>	
9. Ο Πλανήτης Των Χριστουγεννιάτικων Δέντρων .....28 <i>Λουιζιάνα Αχμάτι</i>	
10. Ο ψεύτης Παππούς .....30 <i>Σμαράγδα Μπακοπούλου</i>	
11. Ούτε Γάτα Ούτε Ζημιά .....33 <i>Αντώνης Σάλτας</i>	
12. Ο Αγέρας παίζει φλογέρα .....36 <i>Γιώργος Κεραμεύς</i>	
13. Τα Πρώτα Χριστούγεννα ..... 39 <i>Εργκέσι Κάγιο</i>	
14. Ο Τρελαντώνης .....41 <i>Τριανταφυλλιά Τσιρά</i>	
15. Φουρφούρης ο Κότσουφας .....44 <i>Αρλένι Ρέκα</i>	
16. Τελικά Υπάρχει ο Αϊ Βασίλης .....47 <i>Θάνος Παπαϊωάννου</i>	
17. Παραμύθι Χωρίς Όνομα .....51 <i>Καλλιόπη Κωτούλα</i>	
18. Προσοχή! Ζώο στο σπίτι!!! .....55 <i>Κωνσταντίνος Κωτούλας</i>	
19. Το Μικρό Σύννεφο 57	

Ο Χιονάνθρωπος και το Κορίτσι

Ήταν χειμώνας και το χιόνι είχε σκεπάσει τα πάντα. Τα παιδιά είχαν ξεχυθεί στους δρόμους για να παίξουν χιονοπόλεμο και να φτιάξουν χιονάνθρωπο.

Μέσα στα παιδιά ήταν και το κορίτσι της ιστορίας μας. Βγήκε έξω κι έφτιαχνε τον δικό της χιονάνθρωπο.

Οι δυο τους έγιναν πολύ καλοί φίλοι και το κορίτσι ζήτησε από τον χιονάνθρωπο να μη λιώσει ποτέ.

Ο Χιονάνθρωπος αγαπούσε τόσο πολύ το κορίτσι που προσπάθησε να βρει μια λύση. Μόνο στον Βόρειο Πόλο δε λιώνουν ποτέ οι χιονάνθρωποι, σκέφτηκε. Έτσι, η μόνη λύση ήταν να προλάβει να φτάσει στον Βόρειο Πόλο πριν λιώσει.

Το ταξίδι του ήταν πολύ δύσκολο και με πολλά εμπόδια. Αλλά τελικά έφτασε.

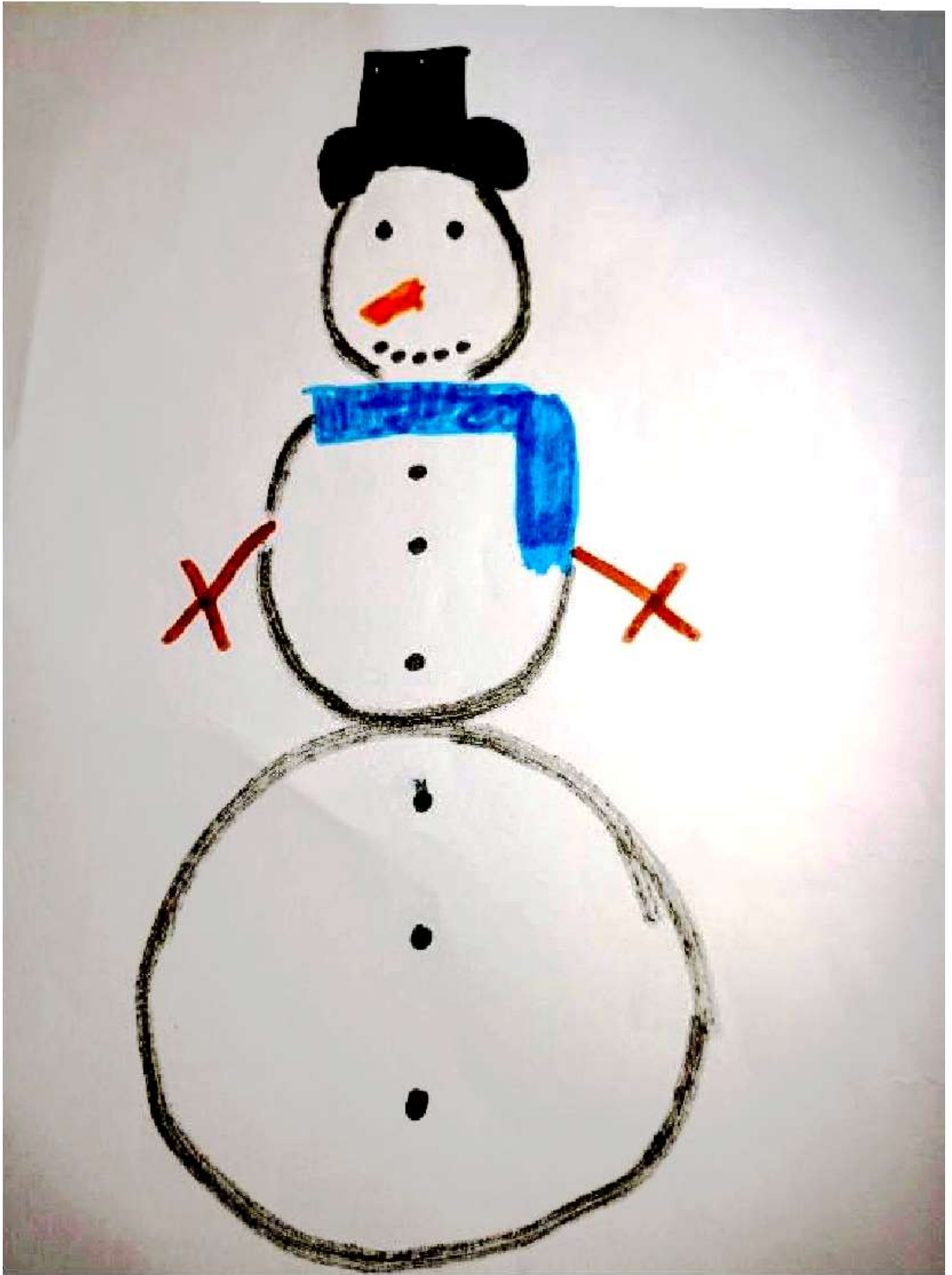
Επιτέλους βρήκε το μέρος που δε θα λιώσει ποτέ!

Ο κόσμος μας θα ήταν πολύ καλύτερος αν όλοι είχαν την καρδιά του χιονάνθρωπου, που τήρησε την υπόσχεσή του για να μην λιώσει ποτέ, αγάπησε το κορίτσι και ανέπτυξε μαζί του μια βαθιά φιλία, που κράτησε για πάντα. Μακάρι όλες οι φιλίες να κρατάνε μια ζωή, γιατί οι φίλοι είναι πολύτιμοι στη ζωή ενός ανθρώπου.

Θεοδώρα Καραγιάννη

Η Ηλιαχτίδα

Το βιβλίο αυτό μας μιλάει για μία μάνα και τον γιο της που αποφάσισαν να πάνε στο δάσος βόλτα. Μια ξαφνική μπόρα τους χάλασε τα σχέδια και έμειναν στο σπίτι.

Σκέφτηκαν να ζωγραφίσουν ένα ανοιξιάτικο τοπίο και συμφώνησαν. Τελικά, βαρέθηκαν και αποφάσισαν να φτιάξουν μία ιστορία με την ηλιαχτίδα. Η μητέρα θέλοντας να βάλει τον γιο της να ταξιδέψει με τη φαντασία του, ξεκίνησε να αφηγείται το παραμύθι με την ηλιαχτίδα που ήθελε να κάνει το γύρω του κόσμου.

Ένα πρωϊνό του Μάη η ηλιαχτίδα ξεκίνησε από τα χαράματα και άρχισε να τρέχει στο δάσος. Εκεί συνάντησε λουλούδια, όπως τριαντάφυλλα, ζώα του δάσους, αρκετά πουλιά, έντομα και έφτασε στην πόλη. Εκεί η ηλιαχτίδα ξύπνησε τον Γιάννη, που η μαμά του τρόμαζε να τον ξυπνήσει καθημερινά.

Περπατώντας, πέρασε από τη θάλασσα, όπου βρήκε μία αχιβάδα, διάφορα ψάρια και κάθηκε βαθιά στη δύση του ήλιου, ελπίζοντας να ξαναβγει στο μέλλον.

Κωτσοπούλου Μαριτίνα

Μαριζινα Κωτσοναϊδου

Η Νεραιδόσκονη

Η ιστορία μας ξεκίνησε όταν η ηρωίδα μας η Ρόζι, βρήκε μια μικρή καρό κάλτσα στο υπνοδωμάτιό της τυχαία. Ήταν σίγουρη ότι αυτή θα μπορούσε να ανήκει μόνο σ' ένα πλάσμα - σε νεράιδα! Αυτό το κατάλαβε από το ριγέ χρώμα της. Η μαμά της όμως δε πίστευε σε τέτοια παραμύθια! Της είπε πως δεν έπρεπε να είναι αφελής και πως δεν υπάρχουν νεράιδες.

Η γιαγιά που έμενε στο διπλανό σπίτι, είπε στη μικρή ότι η μαμά της ήταν δυσκολόπιστη και ότι οι νεράιδες βρίσκονταν παντού. Το μόνο που χρειαζόταν κάποιος ήταν να ξέρει πώς και πού να τις ψάξει. Και το πιο σημαντικό, ότι οι νεράιδες τρελαίνονται για σοκολάτα. Η Ρόζι δεν ήταν σίγουρη ποια απ' τις δύο να πιστέψει και είχε βρεθεί σε δίλημμα. Μέχρι που είδε κάτι μέσα στο γρασίδι, στην κορφή του λόφου με τα ρείκια και τότε δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της. Ήταν ένα πράγμα φτερωτό, μικροσκοπικό και μαγικό. Άρχισε να πιστεύει πως οι νεράιδες υπάρχουν! Πήγε κοντά για να γνωρίσει αυτό το πλάσμα και η περιπέτειά της ξεκίνησε.

Καθώς εξερευνούσε αυτόν τον κόσμο, η Ρόζι έμαθε σημαντικά πράγματα για τη φιλία ή τη νεραϊδοφιλία, το θάρρος και την αυτοπεποίθηση.

Το βιβλίο προσφέρει μια γοητευτική αφήγηση που συνδυάζει τη φαντασία με την πραγματικότητα, προσκαλώντας τους αναγνώστες να ακολουθήσουν την ηρωίδα σε ένα ταξίδι μαγείας και ανακάλυψης του εαυτού της.

Νεφέλη Ζάκα

Μια Τάξη Ένα Όνειρο

Βρεθήκαμε σε μια τάξη που τα παιδιά διδάσκονταν Ιστορία και η δασκάλα τους, τούς μίλησε για τους Δελφούς. Οι μαθητές ενθουσιάστηκαν και ζήτησαν να πάνε εκδρομή εκεί. Ήθελαν να γνωρίσουν τον τόπο αυτόν από κοντά. Η δασκάλα τους όμως δε συμφώνησε, επειδή η απόσταση ήταν μακρινή και έπρεπε να μείνουν εκεί το βράδυ.

Τα παιδιά στεναχωρήθηκαν και είπαν να το συζητήσουν. Συγκεντρώθηκαν λοιπόν αρχικά στην αυλή του σχολείου και μετά στο σπίτι της Άννας. Η κουβέντα όμως ξέφυγε και βγήκε εκτός θέματος. Ο μπαμπάς του Χρήστου, τους είπε ότι καλύτερα θα ήταν να στρωθούν στο διάβασμα και έτσι έδειξε πως δε συμφωνούσε με την εκδρομή. Όμως, ο παππούς της Άννας τους συμβούλεψε να χρησιμοποιήσουν τη φαντασία τους για να πείσουν τη δασκάλα τους .

Μία πρωτότυπη ιδέα ήρθε από το πουθενά και τα παιδιά αποφάσισαν να ασχοληθούν με τη συλλογή των ανακυκλώσιμων υλικών . Βρήκαν και το μέρος όπου θα τα συγκέντρωναν . Είχαν και μια πρόταση από έναν σύλλογο, για να βοηθήσουν στο καθάρισμα και στη δενδροφύτευση του ποταμού. Μαζί με τα παιδιά, στη δράση αυτή θα συμμετείχαν και πολλοί άνθρωποι από το χωριό τους.

Σε μια από τις επόμενες συγκεντρώσεις στο σπίτι, βρήκαν ένα παλιό βιβλίο που ήταν του παππού, του ήρωά μας και το διάβασαν. Γοητεύτηκαν από την ανάγνωση της ιστορίας και ξεκίνησαν να δανείζονται βιβλία απ' τη βιβλιοθήκη του σχολείου τους, γιατί ανακάλυψαν πως τους άρεσε πολύ το διάβασμα .

Μέσα σ' όλο αυτό το κλίμα της φιλιαναγνωσίας, τα παιδιά επηρεάστηκαν και σκέφτηκαν πως θα ήταν, αν έγραφαν όλοι μαζί ένα δικό τους βιβλίο. Ένα βιβλίο που θα τους περιέγραφε τάξη. Ο καθένας είχε τον δικό του χαρακτήρα, με τα προτερήματα και τα ελαττώματά του.

Μια μέρα, ο διευθυντής τους πρότεινε να μαζέψουν χρήματα για τη UNISEF και οι μεγάλες τάξεις αποφάσισαν να κάνουν μια εκδήλωση γι' αυτόν τον σκοπό.

Κατά την διάρκεια των διακοπών το θέμα για την εκδρομή ξεχάστηκε. Όταν όμως γύρισαν στο σχολείο, το ξαναθυμήθηκαν. Στην τάξη η δασκάλα τους τους ενημέρωσε για έναν διαγωνισμό ζωγραφικής. Επιλέχθηκε ως θέμα << οι Δελφοί >>. Άλλη μια δράση που θα γινόταν τον Μάιο από το σχολείο στο άλσος, θα είχε θέμα τους Ολυμπιακούς αγώνες . Τα παιδιά βρήκαν την ευκαιρία να αναφέρουν πάλι την εκδρομή στους Δελφούς, λέγοντας πως Ολυμπιακοί αγώνες πραγματοποιούνταν και εκεί.

<< Οι Ολυμπιακοί αγώνες >>, πήραν τη δεύτερη θέση αλλά δεν απογοητεύτηκαν . Αργότερα βρέθηκε ένας καλλιτέχνης της πόλης, που έδινε ως έπαθλο ένα καλό ποσό για όποιον έπαιρνε το πρώτο βραβείο στην έκθεση ζωγραφικής . Πήρανε πάλι θάρρος και ελπίδα για την πραγματοποίηση του ταξιδιού . Ετοίμασαν έργα για να τα εκθέσουν στο σχολείο μέσα σε κλίμα ενθουσιασμού .

Την ημέρα του διαγωνισμού αντάλλαξαν στα κρυφά οι μαθητές της Τετάρτης τάξης με τους μαθητές της Έκτης κάποια από τα έργα τους . Ο σκοπός ήταν να αφήσουν την Έκτη να νικήσει. Με τα χρήματα του βραβείου θα βοηθούσαν ένα παιδί που είχε ένα σοβαρό ατύχημα και ήταν σε αναπηρική καρέκλα. Ο σκοπός τους λοιπόν ήταν ιερός . Τελικά όμως κέρδισε η Πέμπτη τάξη. Όταν μπήκαν στην τάξη, η δασκάλα τους ανακοίνωσε ότι θα κάνουν τελικά την εκδρομή στους Δελφούς . Τι έκπληξη ήταν αυτή που τους περίμενε; Ούτε που το φαντάζονταν !

Πέρασε μια ολόκληρη χρονιά με την προσπάθεια και την ελπίδα για την πραγματοποίηση αυτής της εκδρομής. Κατά τη διάρκεια του σχολικού έτους με πολλή όρεξη και προθυμία συμμετείχαν όλοι οι μαθητές της τάξης σε διάφορες δράσεις που έκανε το σχολείο. Και αυτό μάλλον συγκίνησε τη δασκάλα τους !

Μπράβο παιδιά ! Τα καταφέρατε ! Καλή διασκέδαση !!!

Ανθή Κατή

Ο Μάγος του Οζ

Η Ντόροθι ήταν ένα ορφανό κορίτσι που ζούσε στο Κάνσας με τους θείους της. Ένας κυκλώνας σήκωσε το σπίτι της και το πήγε στη χώρα του Οζ. Εκεί συνάντησε 4 ανθρώπους που τη συμβούλεψαν ότι μόνο ο Μάγος Οζ θα τη βοηθούσε να γυρίσει πίσω.

Στον δρόμο για τον Μάγο Οζ συνάντησε το Σκιάχτρο, τον τενεκεδένιο Ξυλοκόπο και το Λιοντάρι. Με τους νέους φίλους της πέρασαν περιπέτειες και δυσκολίες που τις ξεπέρασαν. Κατάφεραν με τη βοήθεια του λιονταριού να περάσουν τον γκρεμό με τις μυτερές πέτρες. Με τη βοήθεια του τενεκεδένιου ξυλοκόπου πέρασαν έναν γκρεμό και έδιωξαν τα τέρατα Καλιντά. Στο χωράφι με τις δηλητηριώδεις παπαρούνες, η Ντόροθι υπνωτίστηκε, αλλά τελικά σώθηκε από τους φίλους της.

Όταν κατάφεραν να φτάσουν στην Πύλη της Σμαραγδένιας Πόλης, ο φύλακας τους έδωσε να φορέσουν γυαλιά για να βλέπουν την πόλη πράσινη. Μπαίνοντας μέσα, είδαν μεγάλους πάγκους με διάφορα πράσινα αντικείμενα. Προχώρησαν και έφτασαν στην Πύλη του κάστρο του Οζ. Αφού έδωσε άδεια ο Οζ, τους πήρε ένα κορίτσι και τους οδήγησε στα δωμάτιά τους.

Την επόμενη μέρα, ο Οζ συνάντησε την Ντόροθι και της είπε ότι για να πραγματοποιήσει την ευχή της, πρέπει να σκοτώσει και την άλλη Κακιά Μάγισσα. Το κορίτσι μαζί με τους φίλους της πήραν τον δρόμο για τη βρουν. Η μάγισσα έκανε τέσσερις προσπάθειες για να σωθεί από τον θάνατο. Στην τέταρτη προσπάθεια, φώναξε τις φτερωτές μαϊμούδες που διέλυσαν το Σκιάχτρο και τον τενεκεδένιο ξυλοκόπο, ενώ το λιοντάρι το μεταμόρφωσε σε σκυλάκι και την Ντόροθι την έκανε δούλα.

Ο καιρός περνούσε και η Μάγισσα κάποια στιγμή είδε ότι η Ντόροθι φορούσε τα παπούτσια της άλλης Μάγισσας και ήθελε να τα πάρει. Οπότε, έγινε αόρατη και κατάφερε να πάρει μόνο το ένα. Όταν το κατάλαβε η Ντόροθι, πήρε έναν κουβά με νερό και τον έριξε πάνω στη Μάγισσα, με αποτέλεσμα να λιώσει

κατευθείαν. Μετά, ελευθέρωσε το λιοντάρι και έφτιαξε τον τενεκεδένιο ξυλοκόπο και το Σκιάχτρο.

Επέστρεψαν στη Σμαραγδένια Πόλη και πήγαν να βρουν τον μάγο και ζήτησαν τη βοήθειά του. Εκείνος τους αποκάλυψε ότι δεν ήταν μάγος και έλεγε ψέματα όλο αυτόν τον καιρό. Όμως, ίσως θα μπορούσε να τους βοηθήσει την επόμενη μέρα.

Την άλλη μέρα ο καθένας από αυτούς, πήρε αυτό που ήθελε, ενώ η Ντόροθι θα πήγαινε στο Κάνσας με τον Οζ με ένα αερόστατο. Όμως, ο Οζ την ξέχασε. Πληροφορήθηκαν ότι η Μάγισσα Γκλίντα που ήταν καλή, θα μπορούσε να τη βοηθήσει. Οπότε άρχισαν το ταξίδι για να τη βρουν.

Έφτασαν στο κάστρο της Μάγισσας Γκλίντας και την παρακάλεσαν να τους βοηθήσει να γυρίσουν πίσω. Εκείνη συμφώνησε με αντάλλαγμα να της δώσει η Ντόροθι το μαγικό σκουφί με τις φτερωτές μαϊμούδες. Εκείνη της το χάρισε και η Μάγισσα Γκλίντα γύρισε τη Ντόροθι στο Κάνσας και τους φίλους της εκεί που ήθελαν. Το κορίτσι, όταν έφτασε στο σπίτι του, έτρεξε αμέσως στην αγκαλιά των θείων της. Κι έτσι έζησαν όλοι μαζί ευτυχισμένοι.

Μιχάλης Αηδόνης

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΟΥ

Ο Βυθός Με Τα Σοκολατόδεντρα

Κάποτε ζούσε μία οικογένεια χταποδιών στο βυθό της θάλασσας, ο πατέρας Βεντουζίνι και το παιδί του, ο Λικουδίνι.

Ο Βεντουζίνι θυμόταν τις επιτυχίες του ως ντετέκτιβ και από τη μια ήταν χαρούμενος, ενώ από την άλλη στεναχωριόταν, επειδή ο γιος του δεν του έμοιασε. Ο Λικουδίνι έχασε τη μητέρα του και ήταν πολύ λυπημένος.

Ο Βεντουζίνι κάποια στιγμή αποκοιμήθηκε και όταν ξύπνησε διαπίστωσε την εξαφάνιση του γιου του. Ξεκίνησε να τον ψάχνει φοβισμένος.

Συναντήθηκε με διάφορα άτομα. Ταξίδεψε σε μια άγνωστη χώρα και βρήκε έναν βασιλιά, που ήθελε να χρησιμοποιήσει τον γιο του για μια δουλειά ως αντάλλαγμα . Ο βασιλιάς Πίκρας είχε ζητήσει από τον Βεντουζίνι να ανοίξουν μαγαζί με σοκολάτες στην Άνω Μπουρμπουλήθρα. Στη συνέχεια ο Βεντουζίνι συνοδευόμενος από τη φρουρά του Βασιλιά Πίκρα Β' βρέθηκε κοντά στον γιο του.

Ο Λικουδίνι με τη βοήθεια του πατέρα του απέδρασαν από εκεί με ένα απ' τα σοκολατόψαρα και βρέθηκαν στην Ακτή του Ελεφαντόψαρου . Εκεί βρήκαν το χταπόδι που έψαχναν για να φτιάξουν τη δική τους σοκολάτα .

Γυρίζοντας στη χώρα τους την Άνω Μπουρμπουλήθρα, σταμάτησαν έξω από τη χώρα των σοκολατόψαρων για ν' αφήσουν τον Γάλακτο, το σοκολατόψαρο που έζησαν μαζί αυτή την περιπέτεια . Όταν επέστρεψαν, οι κάτοικοι ήταν αναστατωμένοι, επειδή πίστευαν ότι είχαν πεθάνει όλοι. Ανάμεσα σε αυτούς , ο Λικουδίνι βρήκε τη μητέρα του και χάρηκε πολύ .

Δεκαπέντε χρόνια αργότερα η δασκάλα ενός σχολείου μάθαινε στα νεότερα παιδιά την ιστορία του Βεντουζίνι και του Λικουδίνι η οποία έμεινε χαραγμένη στο μυαλό τους.

Γιώργος Αναγνωστόπουλος

Γιώργος ΕΓ,
Αναγνωστήρας

ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

Μπορείτε να βοηθήσετε;

M
I
S
S
I
N
G

Την ημέρα που είναι
πιστήσε φορούσε
ένα σκουρό μύετα

Λιχουδίνι

Εξαιραίστηκε
από την Άνω
Μπουρμιαλή ήρας

Ματιο: θαλασσι

Μαλλιά: -

Πόδια: πολλά

Βάρος: υπέρβαρο

Όποιος τον εδε παρακαλείτε να
επισκεπτηθεί με το Αστυνομικό
Τμήμα Άνω μπουρμιαλή ήρας ή
απευθείας με τον νεενη κτιβ
βεντουζίνι

Το χαιρέτα τα χταποδία

Σορός οι Ιστορίες...

1) Ο Χουχούντο το άτακτο πιθηκάκι.

Η πρώτη ιστορία αναφέρεται σε ένα πολύ κακό πιθηκάκι, το οποίο δεν είχε κανέναν φίλο και ο μόνος του στόχος ήταν να κάνει συνέχεια αταξίες. Μέσα όμως από διάφορα γεγονότα που έγιναν στο σχολείο κατάλαβε πόσο σημαντικό είναι να έχει κάποιος φίλους και να μπορεί να συγχωρεί.

2) Ταξιδεύοντας με το δελφίνι.

Η δεύτερη ιστορία μας μιλάει για τον Κωστάκη, ένα παιδί που ταξίδευε με τη μητέρα του πάνω σε ένα καράβι, το οποίο ακολουθούσαν πολλά δελφίνια. Τα δελφίνια κάποια στιγμή τον προσκάλεσαν να βουτήξει στο νερό για να παίξει μαζί τους. Έπαιζαν αρκετή ώρα, μέχρι που κατάλαβαν ότι έχασαν το καράβι και ο Κωστάκης τρομοκρατήθηκε πολύ. Τα δελφίνια όμως του υποσχέθηκαν να τον βοηθήσουν να ξαναβρεί το καράβι. Ένα ατύχημα όμως τον ξύπνησε και κατάλαβε ότι όλα αυτά ήταν ένα όνειρο.

3) Δυο άτακτοι φίλοι.

Η τρίτη ιστορία μας μιλάει για 2 αρνάκια, τα οποία αποφάσισαν να φύγουνε κρυφά από το κοπάδι για να γνωρίσουμε άλλα βοσκοτόπια. Ενώ στην αρχή περνούσαν όμορφα, στη συνέχεια χάθηκαν και τρομοκρατήθηκαν όταν τους κυνήγησε ένας αγρότης. Τελικά κατάφεραν να γυρίσουν στο κοπάδι με τη βοήθεια ενός πουλιού.

4) Ο Τσιν Τσεν Λα, ο μικρός κινέζος.

Η τέταρτη ιστορία αναφέρεται σε ένα κινεζάκι, το οποίο απέκτησε μια χρυσόμυγα που του χάρισε ο πατέρας του λίγο πριν πεθάνει, με την υπόσχεση να την έχει πάντα μαζί του. Η χρυσόμυγα αυτή βοήθουσε το κινεζάκι να παίρνει πάντα σωστές αποφάσεις και να ξεχωρίζει το καλό από το κακό.

5) Εντελβαίς.

Η πέμπτη Ιστορία αναφέρεται στην όμορφη και καλόκαρδη πριγκίπισσα Έντελβαίς, η οποία θυσίασε τη ζωή της για το καλό της χώρας της.

6) Ντακτιρντί - Ντακτιρντό

Η έκτη ιστορία μας μιλάει για 2 ποντικές, οι οποίες όταν είδαν ετοιμοθάνατο τον μεγαλύτερο εχθρό τους, τον μαύρο γάτο, η μία αδιαφόρησε και η άλλη τον βοήθησε να σωθεί. Όταν λοιπόν βοηθάς ακόμα και τον εχθρό σου, η ζωή μόνο καλά μπορεί να σου φέρει.

7) Το άχρηστο μελισσάκι.

Η έβδομη ιστορία μας μιλάει για μια μέλισσα, η οποία δε βοηθούσε καθόλου στις δουλειές της κυψέλης και οι άλλες μέλισσες ήθελαν να τη διώξουν. Στη δύσκολη στιγμή, όμως η μελισσούλα αυτή βοήθησε να ξαναφτιαχτεί η κυψέλη μετά από μεγάλη καταστροφή, ενώ οι περισσότερες μέλισσες είχαν αποφασίσει να φύγουν. Γενικά, στη ζωή μας δεν πρέπει να θεωρούμε κανέναν άχρηστο.

8) Η εγώιστρια καλαμποκιά

Η όγδοη ιστορία αναφέρεται σε μια καλαμποκιά που πίστευε ότι ήταν ανώτερη και ξεχώριζε από όλα τα άλλα καλαμποκιά. Δεν είχε κανένα φίλο και ήταν πάντα μόνη της. Μια μέρα που φύσηξε δυνατός βοριάς, όλες οι καλαμποκιές αγκαλιάστηκαν μεταξύ τους και σώθηκαν. Μόνο η εγωίστρια καλαμποκιά δεν καταδέχτηκε να τη βοηθήσουν, με αποτέλεσμα να χτυπηθεί πολύ και να χάσει όλα της τα παιδιά. Δεν θα πρέπει ποτέ στη ζωή μας να είμαστε εγωιστές και να θεωρούμε τους άλλους κατώτερους.

9) Ο Νταής

Η ένατη ιστορία μας μιλάει για ένα γαϊδουράκι που ήταν πάρα πολύ νευρικό και επιθετικό και για αυτό το λόγο τον φώναζαν Νταή. Όλοι τον φοβόντουσαν και κανείς δεν τον ήθελε για παρέα. Με τη βοήθεια όμως του ξαδέρφου του κατάλαβε ότι με την αγάπη και την καλοσύνη μόνο κέρδος θα έχει στη ζωή του.

10) Το πιστό βατραχάκι.

Η δέκατη ιστορία αναφέρεται σε ένα βατραχάκι, το οποίο είχε μεγάλο φόβο μέσα του για τους άγνωστους θορύβους. Αυτή ήταν η αιτία που μια μικρή караβίδα τον κορόιδευε συχνά. Σε μια μεγάλη ανάγκη όμως, όταν κινδύνεψε η караβίδα, το βατραχάκι ξεπέρασε τους φόβους του για να τη σώσει.

11) Κατασκήνωση για μυρμηγκία.

Η ενδέκατη ιστορία μας περιγράφει την εμπειρία ενός καλομαθημένου μυρμηγκιού στην κατασκήνωση. Δεν είχε

μάθει ποτέ του να βοηθάει τη μαμά του στις δουλειές του σπιτιού και για αυτό δυσκολεύτηκε πολύ τις πρώτες μέρες στην κατασκήνωση. Περνώντας όμως ο καιρός διαπίστωσε πόσο χαρά του έδινε η εργασία και πόσο πολύ του γέμιζε ευχάριστα την καθημερινότητα.

12) Χορός στο δάσος.

Η τελευταία ιστορία θέλει να μας διδάξει ότι για να πετύχουμε έναν δύσκολο στόχο δεν πρέπει να είμαστε εγωιστές, αλλά όταν υπάρχει ανάγκη, να δεχόμαστε βοήθεια και να συνεργαζόμαστε με άτομα που μπορούν να μας δώσουν σωστές λύσεις.

Δημήτρης Παπαδημητρίου

Ο Κωστής Και Το Θαύμα Των Χριστουγέννων

Ο Κωστής είναι ένα μικρό αγόρι 7 χρονών και πηγαίνει στην Α τάξη, κρατάει ένα ημερολόγιο που σ' αυτό μας περιγράφει πως πέρασε τις ημέρες του μέχρι τα Χριστούγεννα και ελπίζει η ευχή του να γίνει πραγματικότητα.

Κυριακή 15 Δεκεμβρίου πρωί. Σήμερα ήταν πάρα πολύ καλός ο Κωστής. Ήθελε να βγει έξω και να παίξει, αλλά επειδή οι γονείς του κοιμότανε δεν τα κατάφερε και παρόλα αυτά δε λυπήθηκε καθόλου.

Δευτέρα 16 Δεκεμβρίου μεσημέρι. Η μέρα ήταν πάλι ολόλαμπρη. Ο Κωστής αφού γύρισε από το σχολείο, πήγε στο πίσω μπαλκόνι και έβλεπε τους γονείς που έπαιρναν τα παιδιά τους από το νηπιαγωγείο. Το απόγευμα έκανε χαρούμενος τα μαθήματά του. Σε μια στιγμή θυμήθηκε τότε που οι γονείς του δεν το έστειλαν σχολείο και λυπήθηκε πολύ.

Τρίτη 17 Δεκεμβρίου πρωί. Η κυρία Ντίνα, η δασκάλα του Κωστή τους μίλησε για τη γέννηση του Χριστού και τους ζήτησε να γράψουν ένα γράμμα στον Αη Βασίλη. Ο Κωστής του ζήτησε ένα αδελφάκι. Τα μεσημέρι που γύρισε στο σπίτι, είχε μια συζήτηση με τη μαμά του για το αν θα στόλιζαν φέτος χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Τετάρτη 18 Δεκεμβρίου πρωί. Σήμερα στο σχολείο η δασκάλα ζήτησε από τα παιδιά να ζωγραφίσουν ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο και έναν Αη Βασίλη. Το δέντρο που ζωγράφησε ο Κωστής ήταν το πρώτο που είχε ποτέ του και ήθελε να το πάρει στο σπίτι του. Το μεσημέρι ο Κωστής έδειξε τη ζωγραφιά του στη μαμά του. Εκείνη συγκινήθηκε, τον πήρε αγκαλιά και του έδωσε ένα φιλί. Ύστερα η γιαγιά του τον πήγε μια βόλτα να δούνε τις στολισμένες βιτρίνες και του είπε πως ο μπαμπάς του είναι τεμπέλης και ότι δεν του έτυχαν καλοί γονείς.

Πέμπτη 19 Δεκεμβρίου. Λίγο πριν το μεσημέρι ο Κωστής βγήκε στην μικρή ταράτσα που έβλεπε σε ένα οικόπεδο που ήταν γεμάτο σκουπίδια και μια ετοιμόρροπη αποθήκη, όπου εκεί μαζευόταν αδέσποτα ζώα. Ξαφνικά μπήκε μέσα στο οικόπεδο από τη χαλασμένη πόρτα ένα φτωχό

ζευγάρι που η γυναίκα ήταν έγκυος. Το μεσημέρι καθώς η οικογένεια του Κωστή καθόταν στο τραπέζι και τρώγανε, άρχισαν να συζητάνε για το ζευγάρι που μπηκε στην αποθήκη. Ο Κωστής ζήτησε από τους γονείς του να του κάνουν ένα αδελφάκι, παρόλο που είναι φτωχοί. Το απόγευμα ο Κωστής επισκέφτηκε το ζευγάρι. Ο άντρας του εξήγησε ότι η γυναίκα του, η Μαρίνα, ήταν έγκυος και του ζήτησε να μην το πει στην αστυνομία, επειδή θα τη διώχνανε από την χώρα, διότι δεν είχε άδεια παραμονής. Το ίδιο βράδυ ο Κωστής ζήτησε από τους γονείς του να βοηθήσουν το ζευγάρι.

Παρασκευή 20 Δεκεμβρίου πρωί. Ήταν η τελευταία μέρα του σχολείου και η δασκάλα τους μίλησε για τη θεία γέννηση του Χριστού. Τότε ο Κωστής τους είπε την ιστορία των μεταναστών που ζούσανε στην αποθήκη δίπλα στο σπίτι του και ζήτησε από την κυρία του να τους βοηθήσουν μαζεύοντας χρήματα και τρόφιμα. Όλη η τάξη συμφώνησε ενθουσιασμένη.

Σάββατο 21 Δεκεμβρίου πρωί. Σήμερα ο Κωστής δεν είχε σχολείο και σκέφτηκε να πάει γάλα στην κ. Μαρίνα κι έτσι έκανε. Όταν έφτασε εκεί, ο ξένος τον καλωσόρισε. Έδωσε το γάλα στη γυναίκα και αυτή τον ευχαρίστησε.

Κυριακή 22 Δεκεμβρίου πρωί. Όταν ο Κωστής ξύπνησε, ο καιρός ήταν έτοιμος να βρέξει. Σκέφτηκε να πάει γάλα στους φίλους του αλλά οι γονείς του δεν τον άφησαν. Κάθισαν όλοι μαζί στο τραπέζι για να φάνε πρωινό. Ο Κωστής ρώτησε τον μπαμπά του αν φέτος ο Αη Βασίλης θα του φέρει δώρο κι εκείνος του απάντησε, ότι όλα αυτά δεν ήταν αληθινά και ότι δεν είχε χρήματα για να του πάρει δώρο.

Δευτέρα 23 Δεκεμβρίου βράδυ. Τελικά δεν έβρεξε ούτε εκθές ούτε προχθές. Ο Κωστής δεν μπορούσε να κοιμηθεί γιατί φοβόταν μην βρέξει και πλημμυρίσει η αποθηκούλα. Η μαμά του τον καθησύχασε και του είπε ότι ο άνεμος θα έδιωχνε τα σύννεφα και οι φίλοι του θα ήταν καλά. Επίσης του είπε ότι αύριο θα του έδινε το μωρουδιακό του παπλωματάκι να το πάει στην κ. Μαρίνα.

Τρίτη 24 Δεκεμβρίου παραμονή Χριστουγέννων πρωί. Σήμερα η τάξη του Κωστή μαζεύτηκε στο σχολείο και ο καθένας έφερε ένα δώρο. Ύστερα χωρίστηκαν σε ομάδες και πήγαν να πουν τα κάλαντα. Μάζεψαν αρκετά χρήματα και η δασκάλα τους αγόρασε μωρουδιακά και πάνες. Όλα τα παιδιά

με τα δώρα στα χέρια και με αρχηγό τον Κωστή, ο οποίος έλαμπε από χαρά, πήγαν στην αποθηκούλα. Οι πρόσφυγες ήταν ευτυχισμένοι που κάποιοι τους νοιάζονταν και τους βοηθούσαν. Το απόγευμα ο Κωστής ξαναεπισκέφτηκε τους νέους του φίλους. Μόλις έφτασε, εκείνοι τον ευχαρίστησαν ακόμη μία φορά για τα δώρα. Λίγο πριν φύγει ο Κωστής, η Μαρίνα άρχισε να πονάει και τότε ο μικρός κατάλαβε ότι ήρθε η ώρα της γέννας. Έτρεξε γρήγορα να φωνάξει τους γονείς του. Εκείνοι πήγαν να τους βοηθήσουν. Η μαμά του πήρε ζεστό νερό και καθαρές πετσέτες και ο μπαμπάς του τηλεφώνησε στον γιατρό. Η Μαρίνα γέννησε ένα όμορφο αγοράκι. Ο Κωστής ένιωθε λες και ήταν στη φάτνη με όλα τα αδέσποτα ζώα τριγύρω του και τους γονείς του στο πλάι του αισθανόταν σαν να ήταν ένας από τους βοσκούς που ήρθε να προσκυνήσει το μωρό.

Τετάρτη 25 Δεκεμβρίου Χριστούγεννα. Η οικογένεια του Κωστή πήρε στο σπίτι τους το ζευγάρι των ξένων μαζί με το μωρό τους. Όταν σηκώθηκε ο Κωστής, οι γονείς του τού είχαν μια έκπληξη. Το τραπέζι τους ήταν γεμάτο με φαγητά και οι γονείς του ήταν ευτυχισμένοι. Επίσης του είπαν πως ο μπαμπάς του έπιασε κανονική δουλειά και πως τού ετοιμάζουν αδελφάκι. Ο Κωστής ήταν πολύ χαρούμενος επειδή οι γονείς του βοήθησαν το ζευγάρι των μεταναστών και πως η ευχή του θα γινόταν πραγματικότητα. Τελικά πρέπει να πιστεύουμε στα θαύματα.

Μαρία Άννα Δούκα

Ο ΚΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ο Πλανήτης Των Χριστουγεννιάτικων Δέντρων

Ήταν ένα αγόρι που το λέγανε Μάρκο. Ένα πρωί ξύπνησε πολύ χαρούμενος και αποφάσισε να παίζει όλη ημέρα με τους φίλους του. Το πολύ παιχνίδι τον κούρασε και γι' αυτό σταμάτησε να φάει κάτι. Στη συνέχεια και αφού πήρε δυνάμεις, πήγε μια βόλτα με τους φίλους του. Όταν βράδιασε γύρισε στο σπίτι του, έφαγε βραδινό και κοιμήθηκε γιατί ήταν πολύ κουρασμένος. Ο Μάρκος στον ύπνο του είδε ένα παράξενο όνειρο. Είδε πως έφτιαχνε ένα διαστημόπλοιο και όταν το τελείωσε ταξίδεψε μ' αυτό σ' έναν άγνωστο πλανήτη. Εκεί ήταν καλοκαίρι και τα πάντα ήταν στολισμένα όπως τα Χριστούγεννα.

Περίεργος καθώς ήταν πήγε και ρώτησε έναν άνθρωπο, γιατί όλος ο τόπος ήταν στολισμένος ακόμα και το καλοκαίρι. Αυτός, του είπε ότι ο πλανήτης τους γιορτάζει όλο τον χρόνο τα Χριστούγεννα. Ο Μάρκος εντυπωσιάστηκε. Εκεί γνώρισε και κακούς και καλούς ανθρώπους κι έκανε πολλούς φίλους.

Ο Μάρκος αποφάσισε να μείνει για πάντα στον χριστουγεννιάτικο πλανήτη, γιατί του άρεσε αυτό το λαμπερό και χαρούμενο πνεύμα που είχε εκεί. Βρήκε δουλειά σ' ένα μαγαζί με χριστουγεννιάτικα δένδρα, στολίδια και διάφορα διακοσμητικά. Μαζί του δούλευε κι ένας φίλος του και κάνανε καλή παρέα. Ο καιρός περνούσε ευχάριστα και ο Μάρκος ήταν πολύ χαρούμενος για την επιλογή του να μείνει εκεί.

<< Σήκω, Μάρκο, θ' αργήσεις >>, ακούστηκε βαθιά μια γνώριμη φωνή. Ήταν η μαμά του που προσπαθούσε να τον ξυπνήσει για να πάει σχολείο. Γρήγορα κατάλαβε ότι αυτά που είχε ζήσει ήταν απλώς ένα όμορφο όνειρο.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και εξιστόρησε στη μαμά του το τι είχε δει σ' όνειρό του. Της είπε πόσο πολύ θα ήθελε να υπάρχει σ' αλήθεια αυτός ο χριστουγεννιάτικος πλανήτης, για να πάει να τον επισκεφτεί.

Λουιζιάνα Αχμάτι

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥ-
ΓΕΝΝΙΑΤΙΚΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ.

Ε' τάξη
Λουιζιάνα Αχμάτι

Ο ψεύτης Παππούς

Το βιβλίο "Ο ψεύτης παππούς" μας μιλάει για ένα δεκάχρονο αγόρι, τον Αντώνη, που ζει με τους γονείς του στο κέντρο της Αθήνας. Στο σπίτι τους έρχεται μια οικιακή βοηθός, η Λαρίσα, που τη φωνάζουν Λάρα και ο παππούς του Αντώνη, ο Μάριος, μπαμπάς του μπαμπά του.

Ο παππούς Μάριος, περίπου 80 χρονών, είναι συνταξιούχος ηθοποιός και ζει σε ένα μικρό διαμέρισμα στο Θησείο κοντά στην Ακρόπολη. Κάνει μαθήματα υποκριτικής σε νέους ηθοποιούς δωρεάν. Επειδή οι γονείς του Αντώνη δουλεύουν πολλές ώρες καθημερινά, κρατάει τα απογεύματα αυτός τον εγγονό του.

Κάθε φορά που ο παππούς πάει στο σπίτι τους και πάντα αργεί, βρίσκει μια δικαιολογία και ο Αντώνης αναρωτιέται: Αλήθεια, ψέματα.

Η ιστορία ξεκινά με τον παππού και τον Αντώνη να πηγαίνουν στο Παρίσι. Εκεί ο παππούς του αφηγείται για την περίοδο της δικτατορίας του 1970, για το πώς ζούσε με τον μπαμπά του και πώς γνώρισε τη αγάπη του τη Μαργκώ. Συναντά τους παλιούς του φίλους και διηγείται πως οι Άγγλοι των εγκλώβισαν σε ένα κλουβί στην Αφρική.

Όταν επιστρέφουν στο σπίτι από το Παρίσι, τους περιμένει ένα γράμμα, που το είχε στείλει η Νικόλ η κόρη της νεκρής Μαργκώ. Ήθελε να συναντηθεί με τον παππού στην Κω το καλοκαίρι και να γνωρίσουν τη μικρή Μαργκώ.

Στις 27 του Μάη στα 10^α γενέθλιά του ο Αντώνης είχε πρόβλημα με τους καλεσμένους. Ήθελε να καλέσει τρεις συμμαθητές του άλλης εθνικότητας και φοβόταν ότι δε θα τους ήθελαν τα άλλα παιδιά. Γι' αυτό και αποφάσισε να τα κάνει στα Goody's και όχι στο σπίτι του.

Το καλοκαίρι, όταν άρχισαν οι διακοπές, ο παππούς με τον Αντώνη πήγαν στην Κω. Εκεί συναντήθηκαν με παλιούς μαθητές του παππού και τους φιλοξένησαν. Στην Κω πράγματι συνάντησαν τη Νικόλ και τη μικρή Μαργκώ, που ήταν ολόδια η γιαγιά της.

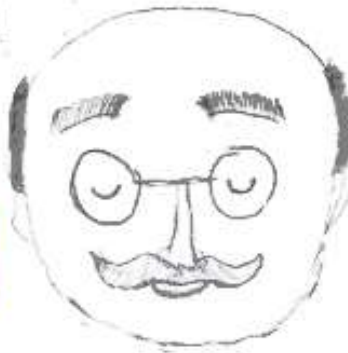
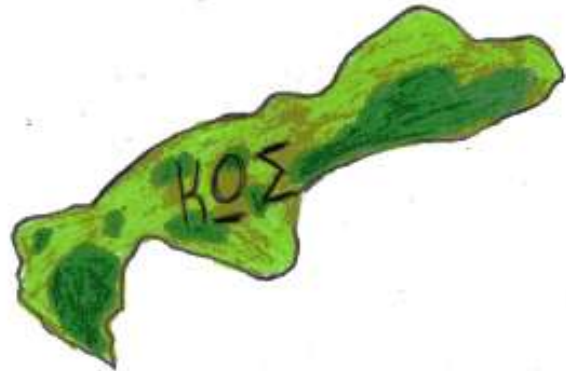
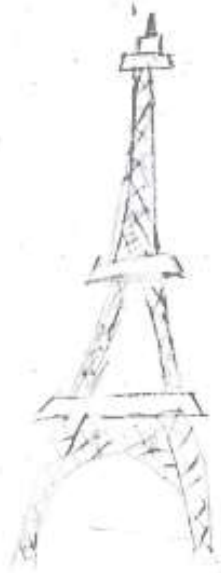
Όταν επέστρεφαν από τη Κω, αποκαλύφθηκε το μυστικό της χαμένης γιαγιάς. Πραγματικός παππούς του Αντώνη ήταν ο αδερφός του Μάριου, που είχε σκοτωθεί σε ναυάγιο. Παρ' όλο που ήταν "ψεύτικος" έγινε καλός πατέρας και παππούς όλα τα χρόνια.

Το πιο συγκινητικό σε όλο το βιβλίο θεωρώ ότι είναι ο θάνατος του παππού, που μετά από μικρό εγκεφαλικό τελικά δεν τα κατάφερε. Στο νεκροταφείο, όταν έθαβαν του παππού και πετούσαν γαρίφαλα, ο Αντώνης έριξε το ποίημα που είχε γράψει για εκείνον.

Η τελευταία σκηνή του βιβλίου περιγράφει τον Αντώνη να βλέπει ένα πουλί κατάμαυρο με άσπρο στο στήθος σαν να φορούσε φουλάρι, όπως τα φουλάρια που φορούσε πάντα ο παππούς!

"Αν φύγω... και δεις ένα πουλί να πετάει, μπορεί να είναι η ψυχή μου" είχε πει ο ψεύτης, ο αληθινός παππούς. Ο Αντώνης το πίστεψε και κούνησε το χέρι του στο πουλί. Ένωσε ότι χαιρέτισε τον παππού του.

Σμαράγδα Μπακοπούλου

Ούτε Γάτα Ούτε Ζημιά

Αυτό το βιβλίο μας μιλάει για ένα κορίτσι, τη Βερίτι, η οποία ζούσε με τους παππούδες της και τον μπαμπά της. Δυστυχώς είχε χάσει τη μητέρα της στη γέννα της. Η Βερίτι αγαπούσε την οικογένειά της και τους φίλους της, αλλά εμπιστευόταν και ξεχώριζε την ηλικιωμένη γάτα της, την Μέιμπελ.

Η γάτα χάθηκε και ο μπαμπάς της Βερίτι την αναζήτησε με αφίσες σε όλη τη γειτονιά. Βρισκόταν στο πλευρό της κόρης του, καθώς γνώριζε ότι η Βερίτι ήταν πολύ λυπημένη. Όταν βρήκαν τη γάτα, ήταν ήδη πολύ άρρωστη. Τελικά δεν άντεξε και πέθανε. Το κοριτσάκι όμως δεν ήθελε να την αποχωριστεί και να τη θάψει.

Η Βερίτι θυμόταν από το μάθημα της ιστορίας, για το πώς οι Αιγύπτιοι έκαναν τους φαραώ μούμιες. Ήθελε και η ίδια να κάνει την Μέιμπελ μούμια, για να την έχει κοντά της. Στην προσπάθειά της αυτή, αναγκάστηκε να πει πολλά ψέματα στη γιαγιά της και η μία γκάφα διαδεχόταν την άλλη. Η μυρωδιά όμως του νεκρού ζώου την έκανε να αποκαλύψει την αλήθεια στους δικούς της.

Μαζί με τη δασκάλα της έθαψαν τελικά τη γάτα της στον κήπο και αποφάσισαν, ότι θα μιλάνε όλοι για τα συναισθήματά τους, γι' αυτούς που έχουν πεθάνει.

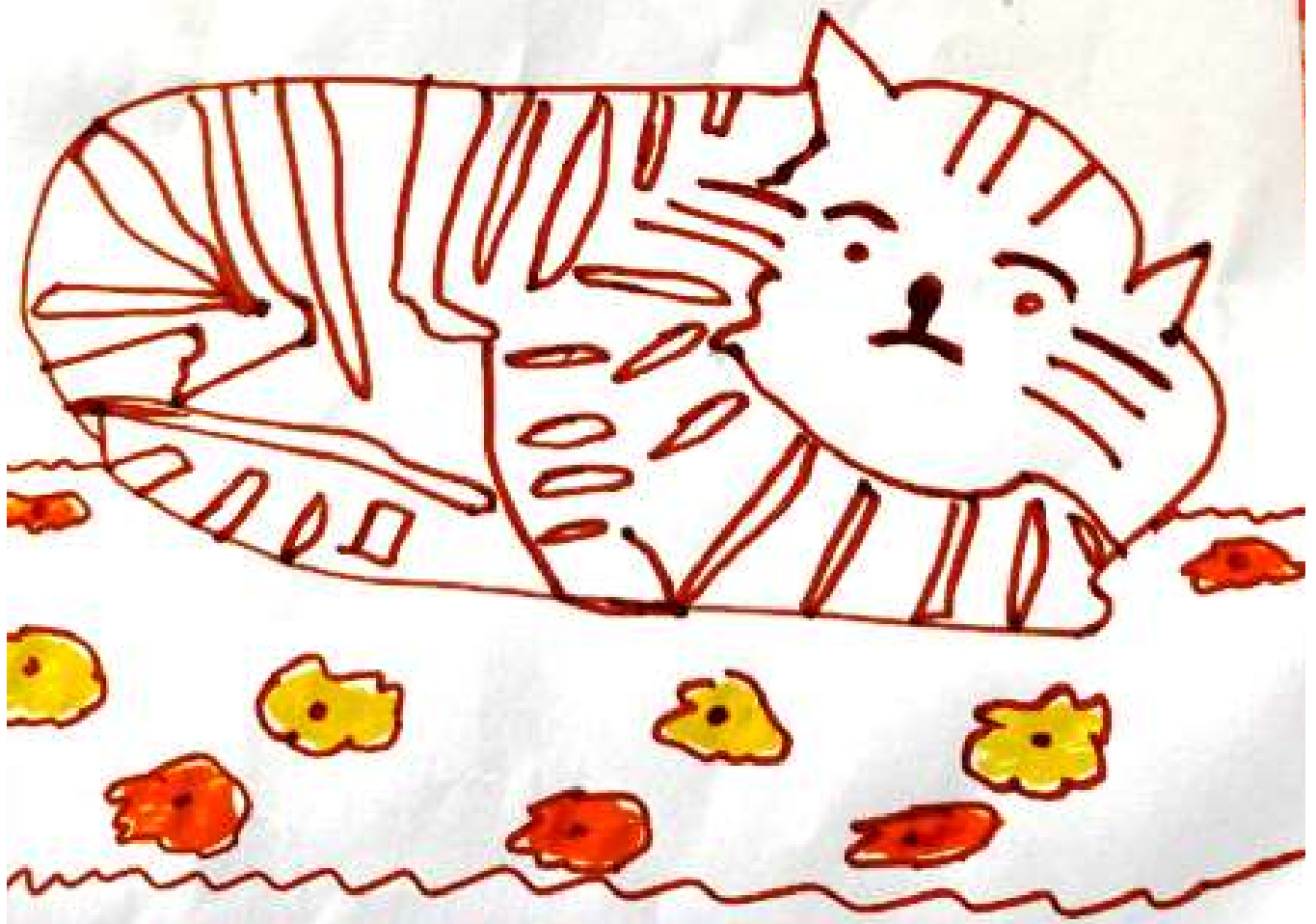
Η Βερίτι δημιούργησε με τη βοήθεια του μπαμπά της δυο βιβλία με αναμνήσεις των αγαπημένων της. Ένα με τη μαμά της και ένα με τη Μείμπελ. Ένωθε ότι με αυτόν τον τρόπο θα τους είχε για πάντα κοντά της.

Αντώνης Σάλτας

ΑΝΑΖΗΤΕΙΤΑΙ
ΜΗΠΩΣ ΕΙΔΑΤΕ ΤΗ
ΓΑΤΑ ΜΑΣ ΤΗ ΜΕΙΛΠΕΔ;

Από τον χώρο κηδεύει στο 6906211524.

Αγαπώμενη οικογένεια

Ο Αγέρας παίζει φλογέρα

Το βιβλίο «ο Αγέρας παίζει φλογέρα» της Γαλάτειας Γρηγοριάδου- Σουρέλη περιέχει αυτοτελείς ιστοριούλες και ποιηματάκια που αναφέρονται σε διάφορα γεγονότα, ξεκινώντας χρονικά από τον Σεπτέμβριο και καταλήγοντας στον επόμενο Σεπτέμβριο.

Οι βασικοί ήρωες είναι ο Γιάννης και η αδερφή του, η Ελένη, καθώς και οικογένειά τους. Ήταν Σεπτέμβριος, ο πρώτος μήνας του φθινοπώρου, και ο Γιάννης προετοιμαζόταν για την έναρξη της σχολικής χρονιάς. Ανυπομονούσε να συναντήσει τους φίλους του και τη δασκάλα του. Ήρθαν και τα πρωτοβρόχια. Τα χελιδόνια άρχισαν να φεύγουν για ζεστές χώρες. Εκείνη την περίοδο οι γεωργοί όργωναν και έσπερναν τα χωράφια τους. Μετά ξεκίνησε ο τρύγος.

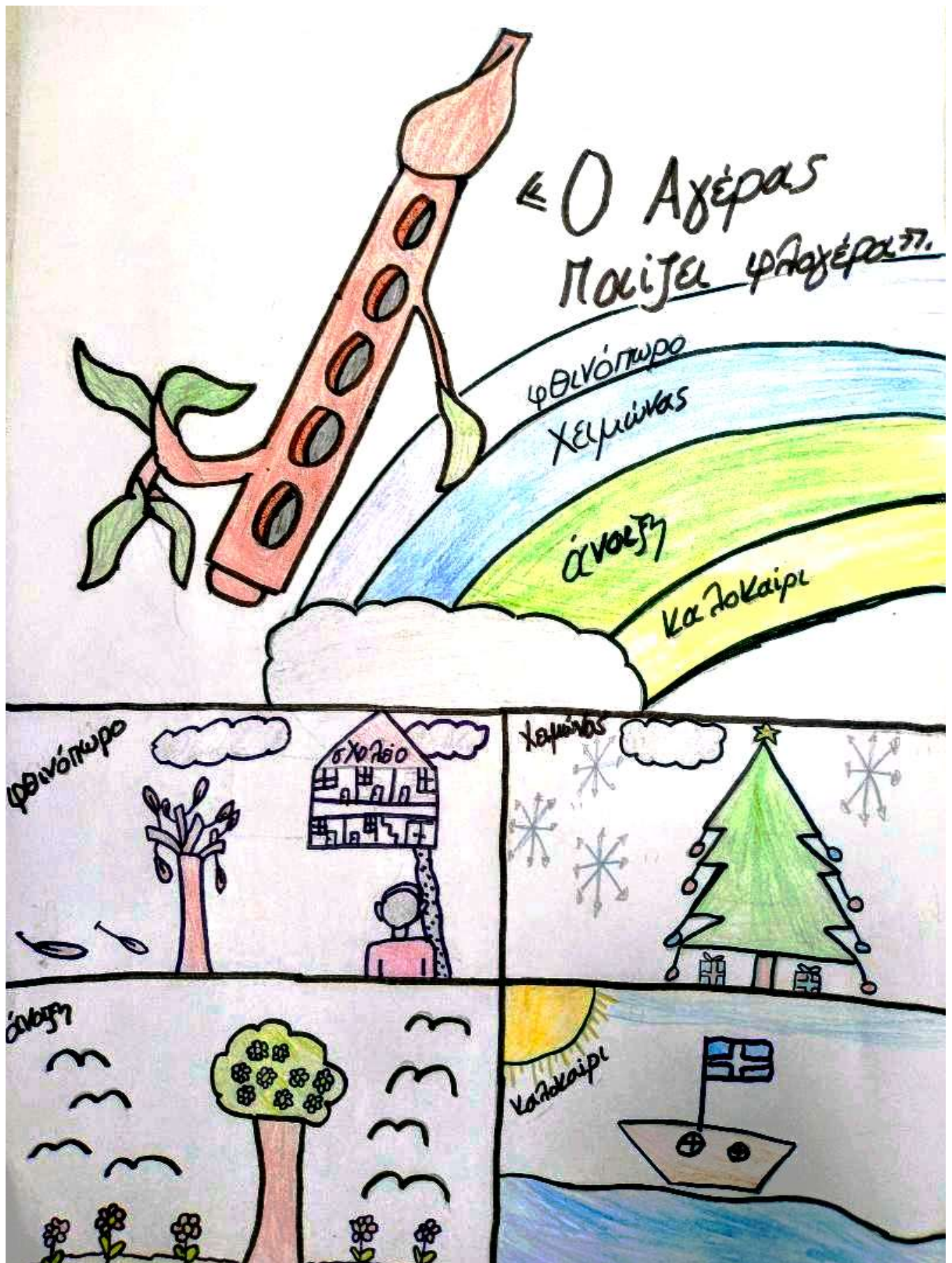
Κάθε πρωί ο Γιάννης στον δρόμο για το σχολείο καλημέριζε όλο τον κόσμο. Και ο καιρός περνούσε... και έφτασαν τα Χριστούγεννα. Τα παιδιά στόλισαν ως δέντρο ένα κλαδί με χειροποίητα στολίδια. Έφτιαξαν και μια φάτνη και προσευχήθηκαν με τη μαμά τους για τη γέννηση του Χριστού.

Και ο καιρός περνούσε... κι έφτασε η Καθαρά Δευτέρα. Τα παιδιά πήγαν στο πάρκο και πέταξαν χαρούμενα τους καρταετούς τους. Ο χειμώνας πέρασε και ήρθε η άνοιξη. Άνθισαν οι αμυγδαλιές και άρχισαν να επιστρέφουν τα χελιδόνια. Κατά την 25η Μαρτίου γιόρτασαν την εθνική μας γιορτή. Έφτασε, λοιπόν, το Πάσχα και η μητέρα με την Ελένη έφτιαξαν τσουρέκια και κουλουράκια. Το βράδυ της Ανάστασης όλοι τσούγκριζαν αυγά και έλεγαν «Χριστός Ανέστη».

Έφτασε το καλοκαίρι και ήρθε η μέρα που κλείσανε τα σχολεία. Τα παιδιά αποχαιρέτησαν τον δάσκαλο τους και εκείνος αυτά. Ύστερα, ξεκίνησαν οι διακοπές και τα μπάνια στη θάλασσα. Ώσπου έφτασε ο Δεκαπενταύγουστος και όλοι γιόρτασαν τη γιορτή της Παναγίας. Το καλοκαίρι τελείωνε σιγά-σιγά... Έφτασε η ώρα να αρχίσει η νέα σχολική χρονιά.

Ο Σεπτέμβριος ήρθε, το σχολείο ξεκίνησε και ήρθε η ώρα
τα παιδιά να πάρουν νέες γνώσεις.

Γεώργιος Κεραμεύς

Τα Πρώτα Χριστούγεννα

Το παραμύθι μας μιλάει για τα πρώτα Χριστούγεννα του Ιησού. Τότε που γεννήθηκε ο μικρούλης σωτήρας του κόσμου από την Παναγία.

Εξαιτίας ενός διατάγματος θα έπρεπε η Μαρία και ο Ιωσήφ να ταξιδέψουν στη Βηθλεέμ. Κόσμος πολύς ήταν εκεί και τα ξενοδοχεία ήταν γεμάτα. Έτσι αναγκάστηκαν να μείνουν σε μια φάτνη, όπου η Μαρία γέννησε τον Χριστό.

Σύντομα την επισκέφθηκαν οι βοσκοί και οι τρεις μάγοι με τα δώρα. Ήρθαν να προσκυνήσουν τον υιό του θεού. Έτσι, μέσα από αυτούς, ο Ηρώδης θα μάθαινε που γεννήθηκε ο βασιλιάς των ουρανών και θα τον σκότωνε. Όμως ένας άγγελος εμφανίστηκε και τους είπε να αλλάξουν πορεία, για να σωθεί ο μικρός Χριστός από το μίσος του βασιλιά Ηρώδη.

Ο Ιωσήφ και η Μαρία ήταν πολύ περήφανοι για τον γιο τους και εμείς χαρούμενοι που ήρθε στη γη για να μας σώσει από τις αμαρτίες.

Εργκέστ Κάγιο

Ο ΤΡΕΛΑΝΤΩΝΗΣ

Συγγραφέας: Πηνελόπη Δέλτα

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Το βιβλίο αυτό περιγράφει τις καλοκαιρινές διακοπές του Αντώνη και των αδελφών του, της Αλεξάνδρας, της Πουλουδιάς και του Αλέξανδρου. Τα παιδιά ήρθαν από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου στην Καστέλα, στο σπίτι των θείων τους Ζωρζή και Μαριέττας, χωρίς τους γονείς τους αλλά έχοντας μαζί τους την Εγγλέζα δασκάλα τους.

Οι μέρες τους περνούσαν ανέμελα με βόλτες, κολύμπι στη θάλασσα, παιχνίδια με τα ξαδέλφια και τους φίλους τους και πολλές περιπέτειες. Μέσα από το παιχνίδι μάθαιναν καινούρια πράγματα, απέκτησαν ενδιαφέρουσες εμπειρίες αλλά και έχτισαν δυνατές φιλίες.

Ο πρωταγωνιστής, ο Αντώνης, ήταν ο πιο άτακτος και ο πιο σκανδαλιάρης από τα αδέλφια του, γι' αυτό η συγγραφέας τον ονομάζει Τρελαντώνη. Ανάμεσα στις σκανδαλιές του ήταν η επικίνδυνη βαρκάδα με ένα μικρότερο παιδί, το τρύπημα από τη ραπτομηχανή της θείας Μαριέττας και το σπάσιμο των κανατιών του Μπάρμπα- Γιάννη του Κανατά.

Ο Τρελαντώνης ήταν ζημιάρης αλλά δεν έλεγε ποτέ ψέματα. Ήταν πολύ θαρραλέος και δεν το έβαζε κάτω σε καμιά αναποδιά. Τ' αδέλφια και οι φίλοι του τον θαύμαζαν για την τόλμη και την ειλικρίνειά του. Οι θείοι του τον έβαζαν

τιμωρία για να του βάλουν μυαλό , αλλά ο Τρελαντώνης δεν καταλάβαινε τίποτα.

Παρά τις τιμωρίες τα παιδιά πέρασαν ένα αξέχαστο καλοκαίρι και ο Αντώνης απέδειξε στους μεγάλους ότι, όσο σκληρές και αν είναι οι τιμωρίες που επιβάλλονται, τα παιδιά δε σταματούν το παιχνίδι και τις σκανδαλιές.

Τριανταφυλλιά Τσιρά

Τρελοαντώνης

Φουρφουρήs ο Κότσουφας

Κάποτε υπήρχε ο κύριος Ήλιος και τα καλοκαίρια ξύπναγε νωρίς, επειδή του άρεσε να βλέπει τα παιδιά να παίζουν. Κάποια από αυτά έπαιζαν με τα κουκλόπανα, μόνο ο μοναχογιός της κυρίας Κοτσουφίνας έκανε τα μαθήματά του κάτω από τη σκιά . Το μεσημέρι και ενώ σχεδόν όλα τα παιδιά είχαν κοιμηθεί, ο Πετρήs και η παρέα του έκαναν σχέδια.

Ξαφνικά, ο Πετρήs πρότεινε να πάνε να σκοτώσουν πουλιά. Τα παιδιά δεν ήθελαν να το κάνουν, όμως επειδή ήταν ο μεγαλύτερος της παρέας, τον ακολούθησαν. Ο Φουρφουρήs είχε τελειώσει τα μαθήματά του κι ένα πουλί του δάσους του έδωσε φαγητό για να το πάει στη γριά περισσότερα που ήταν άρρωστη. Μετά χαράs πέταξε για να πάει στο σπίτι της.

Ο Πετρήs και η παρέα του που είχαν δει τον Φουρφουρή, πήραν τη σφεντόνα , τον σημάδεψαν, τον πέτυχαν και τον έριξαν κάτω . Πληγωμένος καθώς ήταν, ήρθαν τα ζώα γύρω του και του έδωσαν λίγο νεράκι. Ο ποντικός τον πήρε στην πλάτη του, όμως από το πολύ βάρος έπεσε κάτω.

Ο Πετρήs και η παρέα του ήρθαν πάλι να σκοτώσουν και τα άλλα πουλιά, όμως αυτά πέταξαν μακριά και ξέφυγαν. Το παιδί είχε νευριάσει πολύ. Έβγαλε κάτι σπίρτα που είχε στην τσέπη του, τα άλλα τα παιδιά φέρανε φρύγανα και άναψαν φωτιά. Τι θα έψηναν τώρα; Ο θυμός του ολοένα και μεγάλωνε. Έτσι κλώτσησε τη θράκα και ξέσπασε φωτιά στο δάσος.

Τα ζώα ξεσηκώθηκαν, οι άνθρωποι είδαν τη φωτιά από το χωριό και χτύπησαν οι καμπάνες. Όλοι έτρεξαν για να σώσουν το δάσος. Ο ποντικός θα πήγαινε στα καράβια για να ζήσει, οι πεταλούδες θα ταξίδευαν σε άλλες χώρες, το ελάφι ήταν έτοιμο για να φύγει στην Αυστραλία και το μυρμηγκι θα έφευγε στη Γερμανία.

Τα υπόλοιπα ζώα θα μετακόμιζαν σ' ένα άλλο δάσος, μακριά από το χωριό. Ο Αράπηs είπε ότι δε θα σκεφτόταν καθόλου το χωριό, γιατί τα παιδιά έκαψαν το δάσος τους. Όλα τα ζώα έπιασαν από μία δουλειά. Τα μυρμηγκια έσκαβαν τρύπες και τα πουλιά έριχναν σποράκια.

Τα στόματα των κροκόδειλων μύριζαν πολύ και ήθελαν να βρουν μια λύση. Ένας κροκόδειλος έδωσε την ιδέα να βρουν ένα φαρμακείο και να πάρουν οδοντόκρεμα , άλλος έδωσε την ιδέα να κάνουν γαργάρες με αλατόνερο αλλά ζούσαν σε ποτάμια. Μ' αυτό το αποτέλεσμα οι κροκόδειλοι δεν μπορούσαν να παντρευτούν.

Έτσι ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Αρλέντ Ρέκα

Τελικά Υπάρχει ο Αϊ Βασίλης;

Λίγες μέρες πριν την Πρωτοχρονιά, είχαν επέτειο γάμου η γιαγιά και ο παππούς της Κιτρής. Όλη η οικογένεια είχε πάει στο σπίτι της για να γιορτάσουν το γεγονός. Το γεύμα δεν έλεγε να τελειώσει, ώσπου όλα τα παιδιά έφυγαν από το τραπέζι το ένα μετά το άλλο.

Ο Αλέξανδρος, ο πιο μεγάλος ξάδερφος της Κιτρής, ήταν εννιά χρονών κι έλεγε ότι ο Αϊ Βασίλης δεν υπάρχει και ότι όλος ο κόσμος ήξερε πώς οι γονείς αγοράζουν τα δώρα. Μόλις το άκουσε αυτό η μικρότερη ξαδέρφη της Κιτρής έβαλε τα κλάματα.

Η Κιτρή ζήτησε από τον Αϊ Βασίλη να πει στον ξάδερφό της ότι υπάρχει ο Άγιος και θα ήθελε να της φέρει δώρο μια ξανθιά πορσελάνινη κούκλα. Ο Αλέξανδρος της ζήτησε να γράψει το γράμμα μπροστά τους και να το πάει στο ταχυδρομείο με τους γονείς της.

Στο εργαστήρι του Αϊ Βασίλη υπήρχε ένας βοηθός του, που τον έλεγαν Νιλς. Αυτός μισούσε τα παιδιά, αλλά διάβαζε τα γράμματά τους και μετά έφτιαχνε μια λίστα με το τι ήθελε το κάθε παιδί. Όμως ένα γράμμα ήταν κολλημένο στο γραμματοκιβώτιο και ο Νιλς δεν το είχε δει. Αυτό το γράμμα ήταν της Κιτρής.

Επειδή ο Αϊ Βασίλης είχε φύγει χωρίς το δώρο της Κιτρής, ο Νιλς δεν ήξερε τι να κάνει. Σκεφτόταν από μέσα του να σκίσει το γράμμα σε πολύ μικρά κομματάκια ή να το κάψει για να μην αφήσει ίχνη. Έτσι δεν θα το ήξερε κανένας, εκτός από τον ίδιο.

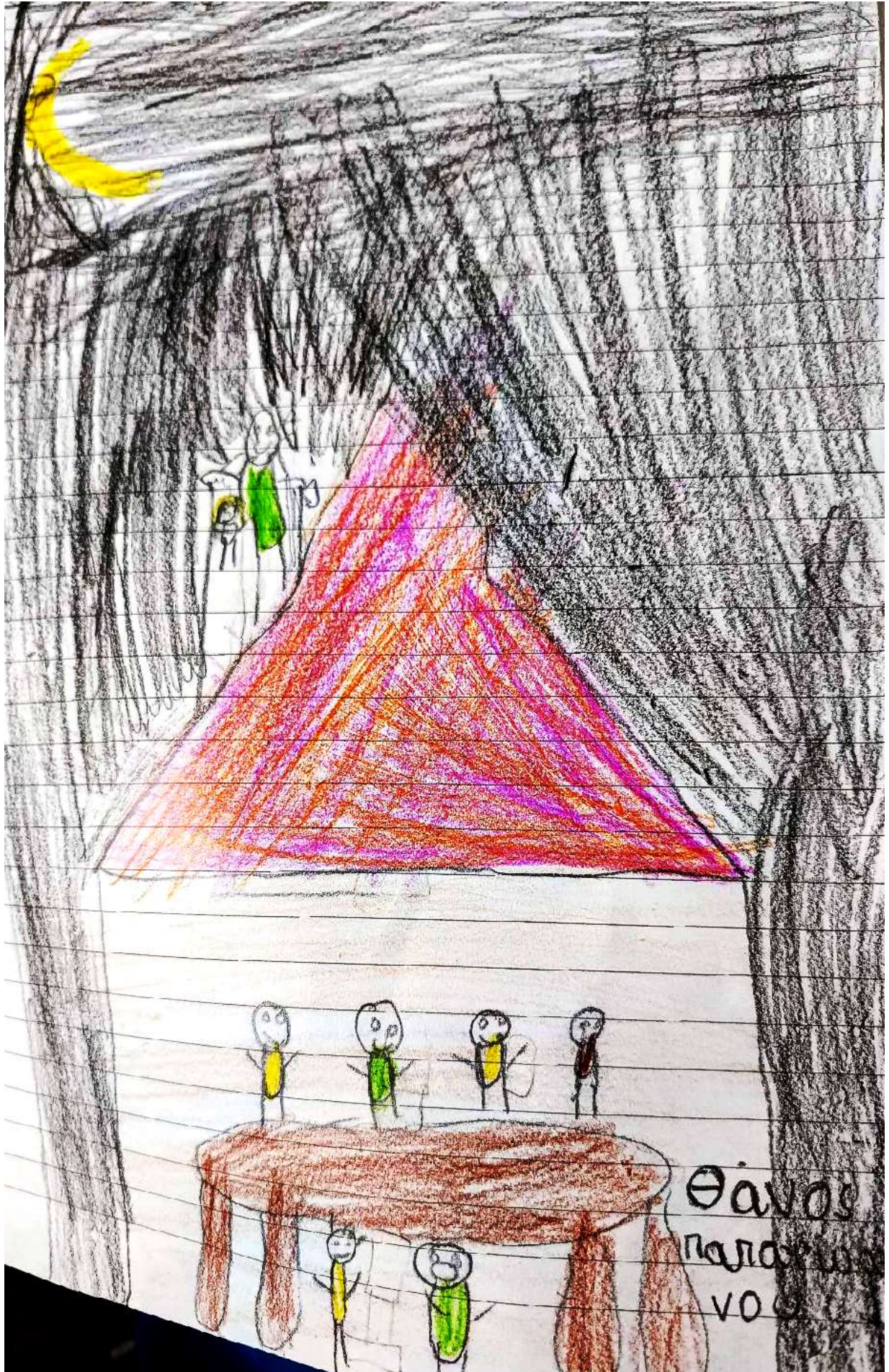
Τελικά του ήρθε μια ιδέα, να ψάξει μέσα στο μπαούλο. Εκεί βρήκε μια καστανή κούκλα και βούτηξε τα μαλλιά της σε κίτρινη μπογιά. Πριν προλάβει να στεγνώσει, την πήρε και την πήγε ο ίδιος στο σπίτι της Κιτρής. Την ώρα που έμπαινε από την καμινάδα στο σπίτι, του έπεσε η κούκλα από τα χέρια και έγινε συντρίμια. Λυπημένη η Κιτρή πήγε στον ξάδερφό της και του είπε ότι είχε δίκιο. Ο Αλέξανδρος της ζήτησε κάτι να

του δώσει σαν αντάλλαγμα, για να μην το πει σε κανέναν. Η Κιτρή αναγκάστηκε τελικά και του έδωσε τον Νιλς.

Ο Αλέξανδρος τον πήρε και της είπε ότι ήταν βρώμικος και ότι οι γονείς της είχαν απαίσιο γούστο. Ο Νιλς τότε κατάλαβε ότι αυτός έφταιγε για όλα, επειδή δεν είχε διαβάσει το γράμμα. Όταν η Κιτρή κοιμήθηκε, ο Αϊ Βασίλης με τον Νιλς έφυγαν. Την άλλη μέρα κάτω από το δέντρο της υπήρχε μια πριγκίπισσα με ξανθά μαλλιά.

Θάνος Παπαϊωάννου

Παραμύθι Χωρίς Όνομα

Ζούσε κάποτε στη χώρα των Μοιρολατρών ένας βασιλιάς που τον έλεγαν Συνετό Α. Ήταν καλός και δίκαιος και ενδιαφερόταν πολύ για το βασίλειο και τους κατοίκους του. Όταν πέθανε, την εξουσία πήρε ο γιος του, ο Αστόχαστος. Αυτός με τη γυναίκα του, την Παλάβω έκαναν τέσσερα παιδιά, τη Ζήλιω, την Πικρόχολη, την Ειρηνούλα και το Βασιλόπουλο.

Ο νέος βασιλιάς, μαζί με τη βασίλισσα, έμενε στο παλάτι και δεν τον ένοιαζε τι έκαναν οι υπήκοοί του. Οι δύο αδερφές, η Ζήλιω και η Πικρόχολη μάλωναν συνεχώς χωρίς να υπάρχει κάποιος σοβαρός λόγος. Το Βασιλόπουλο με την Ειρηνούλα έφευγαν από το κάστρο και πήγαιναν στο δάσος, γιατί δεν άντεχαν να ακούν αυτά τα μαλώματα.

Μια μέρα όπως περπατούσαν, αντίκρισαν μπροστά τους σε ένα μικρό καλυβάκι την κυρα-Φρόνηση και την κόρη της, τη Γνώση, οι οποίες παλιά δούλευαν στο κάστρο. Οι δύο γυναίκες τους μίλησαν για το πώς ήταν τότε η ζωή στο βασίλειο. Η χώρα ήταν πλούσια και όλοι οι άνθρωποι είχαν τις δουλειές τους. Αυτό έκανε τα δύο αδέρφια να στεναχωρηθούν, γιατί τώρα περπατώντας στο βασίλειο κατάλαβαν ότι δεν υπήρχε τίποτα ούτε για φαγητό. Μετά από ώρα έφυγαν από το καλύβι και επέστρεψαν στο παλάτι, προσπαθώντας να σκεφτούν τι μπορούν να κάνουν για να γίνουν τα πράγματα καλύτερα.

Ο Αστόχαστος δε διοικούσε καλά το βασίλειο και αυτό το εκμεταλλεύτηκε ο θείος Βασιλιάς και έκανε πόλεμο. Ήξερε από ανθρώπους που ήταν κοντά στον Αστόχαστο, ότι δεν υπήρχαν ούτε στρατός ούτε στόλος ούτε χρήματα στη χώρα. Σκοτώθηκαν σ' αυτόν τον πόλεμο κάποιοι σημαντικοί άνθρωποι για το Βασιλόπουλο. Όταν τέλειωσαν όλα, οι κάτοικοι του βασιλείου βοήθησαν να το ξανακάνουν δυνατό όπως ήταν κάποτε. Η ζωή των ανθρώπων έγινε καλύτερη. Επέστρεψαν στο βασίλειο και η κυρα-Φρόνηση με τη Γνώση. Όλοι οι άνθρωποι

άρχισαν να δουλεύουν και να έχουν εμπιστοσύνη στο Βασιλόπουλο.

Ο βασιλιάς έδωσε το στέμμα και τον θρόνο του στο Βασιλόπουλο που ονομάστηκε Συνετός Β. Ο νέος πλέον βασιλιάς παντρεύτηκε τη Γνώση και έζησαν ευτυχισμένοι.

Καλλιόπη Κωτούλα

Προσοχή!

Ζώο στο σπίτι!!!!

Το βιβλίο μας μιλάει για κάποιες περιπέτειες του Μιχάλη και της οικογένειάς του.

Η πρώτη ιστορία που μας διηγείται ο Μιχάλης είναι η επιθυμία του να γίνει φιλόζωος. Μετά από πολύ σκέψη και συζήτηση με τους γονείς του, στο σπίτι του ήρθε ένα καναρίνι. Τα παιδιά θεώρησαν ότι δεν ήταν ευτυχισμένο το πουλάκι όσο ήταν φυλακισμένο. Έτσι αποφάσισαν να το ελευθερώσουν .

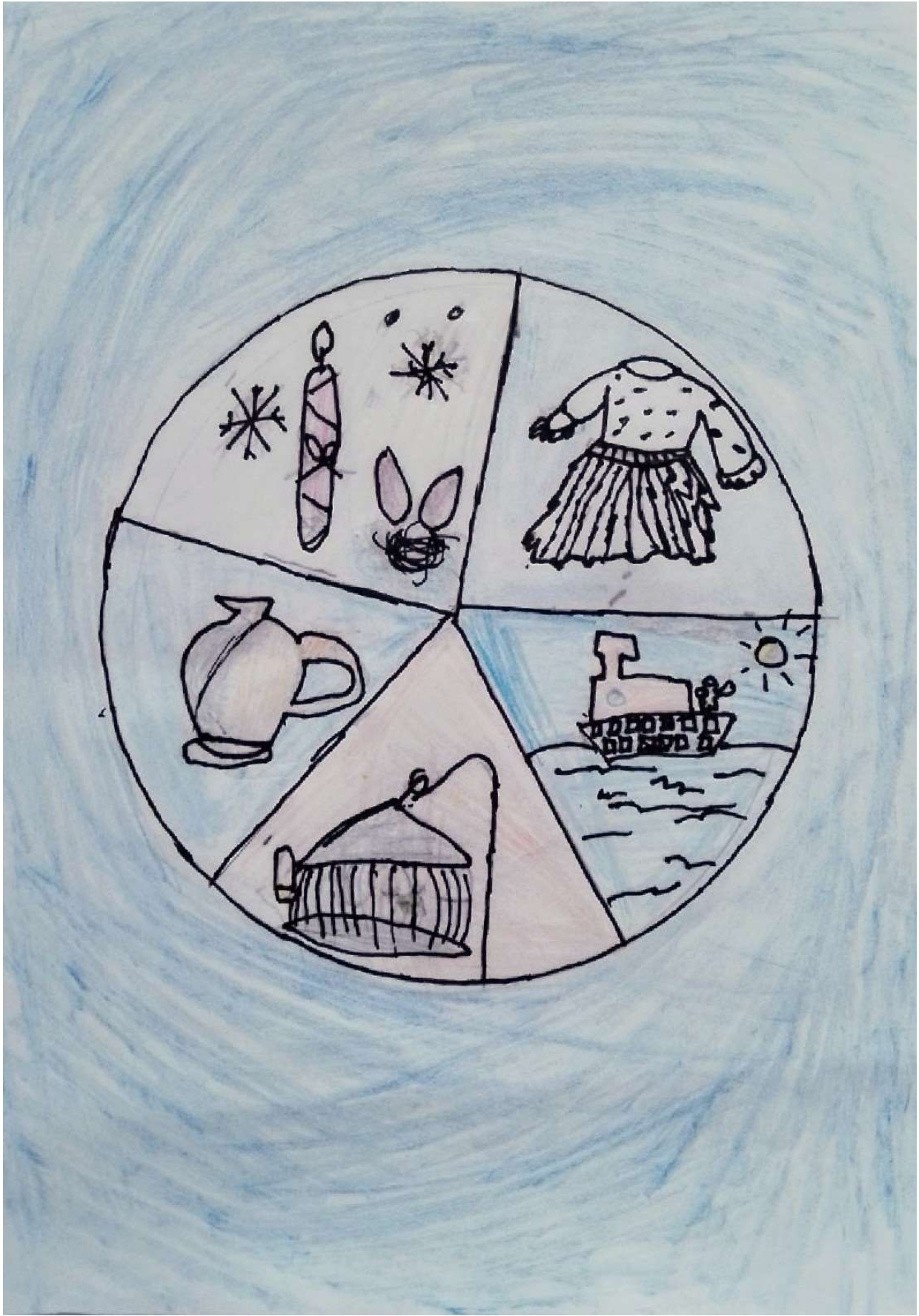
Η δεύτερη ιστορία έχει κύρια πρωταγωνίστρια τη μητέρα του Μιχάλη. Με αφορμή την αναζήτηση των αποκριάτικων στολών από τον Μιχάλη και την αδελφή του, η μητέρα τους τους διηγήθηκε μία ιστορία από τα παιδικά της χρόνια. Μια μέρα πήρε το νυφικό της μαμάς της και ντύθηκε η ίδια νύφη, τρομάζοντας αρκετό κόσμο που την είδε.

Αυτή τη φορά ο φίλος μας μας μιλάει για ένα ιδιαίτερο Πάσχα στο νησί της γιαγιάς του. Εκείνη τη χρονιά το Πάσχα έπεφτε στις 20 Απριλίου, όπως και φέτος το δικό μας. Η οικογένεια αγόρασε όμορφα ανοιξιάτικα ρούχα για τη Λαμπρή. Ο καιρός όμως είχε αλλά σχέδια και έτσι έκαναν Πάσχα με κρύο και με χιόνια.

Η επόμενη περιπέτεια της παιδικής ζωής του Μιχάλη μας μιλάει για ένα ξεχωριστό καλοκαίρι στο νησί της γιαγιάς του, όπου εκεί είχαν ανακαλύψει ένα αρχαίο χωριό μετά από πολλές ανασκαφές. Αυτό το καλοκαίρι απέκτησε αρκετές γνώσεις για τον σχεδιασμό των αρχαίων μνημείων.

Στην τελευταία ιστορία μας ο Μιχάλης δίνει ένα κίνητρο στον παππού του, ώστε να βγει απ' τη βαρετή ζωή του μετά απ' τη σύνταξη. Του πρότεινε να φτιάξει έναν όμορφο κήπο. Το αποτέλεσμα ήταν να κερδίσει δύο εισιτήρια στο καλοκαιρινό φεστιβάλ για ένα μεγάλο ταξίδι με καράβι, που του άρεσε πολύ και ήθελε να το κάνει από μικρός.

Κωνσταντίνος Κωτούλας

Το Μικρό Σύννεφο

Πριν από πολλά χρόνια, σ' ένα μακρινό χωριό ανάμεσα στους ινδιάνους, ζούσε ένα αγόρι που λεγόταν το Μικρό Σύννεφο. Αυτό το παιδί δε συμμετείχε ποτέ στα παιχνίδια των άλλων παιδιών του χωριού. Είχε ανάπηρο το πόδι του και καθόταν μαζί με τη γιαγιά του και συζητούσαν. Μέσα από τις αφηγήσεις της μάθαινε πολλά πράγματα. Μερικές φορές η γιαγιά του τον ανέβαζε πάνω στο άλογο της και διέσχιζαν παρέα τη μεγάλη κοιλάδα.

Μια ηλιόλουστη μέρα στην περιοχή τους φάνηκε ένα κοπάδι άγρια άλογα. Το Μικρό Σύννεφο μαζί με τα άλλα παιδιά θέλησαν να πιάσουν τ' άλογα και να τα δαμάσουν. Ο μικρός, ανήμπορος να τρέξει, έμεινε στην όχθη του ποταμού να παρακολουθεί τους άλλους. Βαρέθηκε να περιμένει και αποφάσισε να γυρίσει στο χωριό. Καθώς προχωρούσε σιγά σιγά, ένα άλογο με ωραίο τρίχωμα στάθηκε στην κορυφή ενός βράχου και τον κοίταζε.

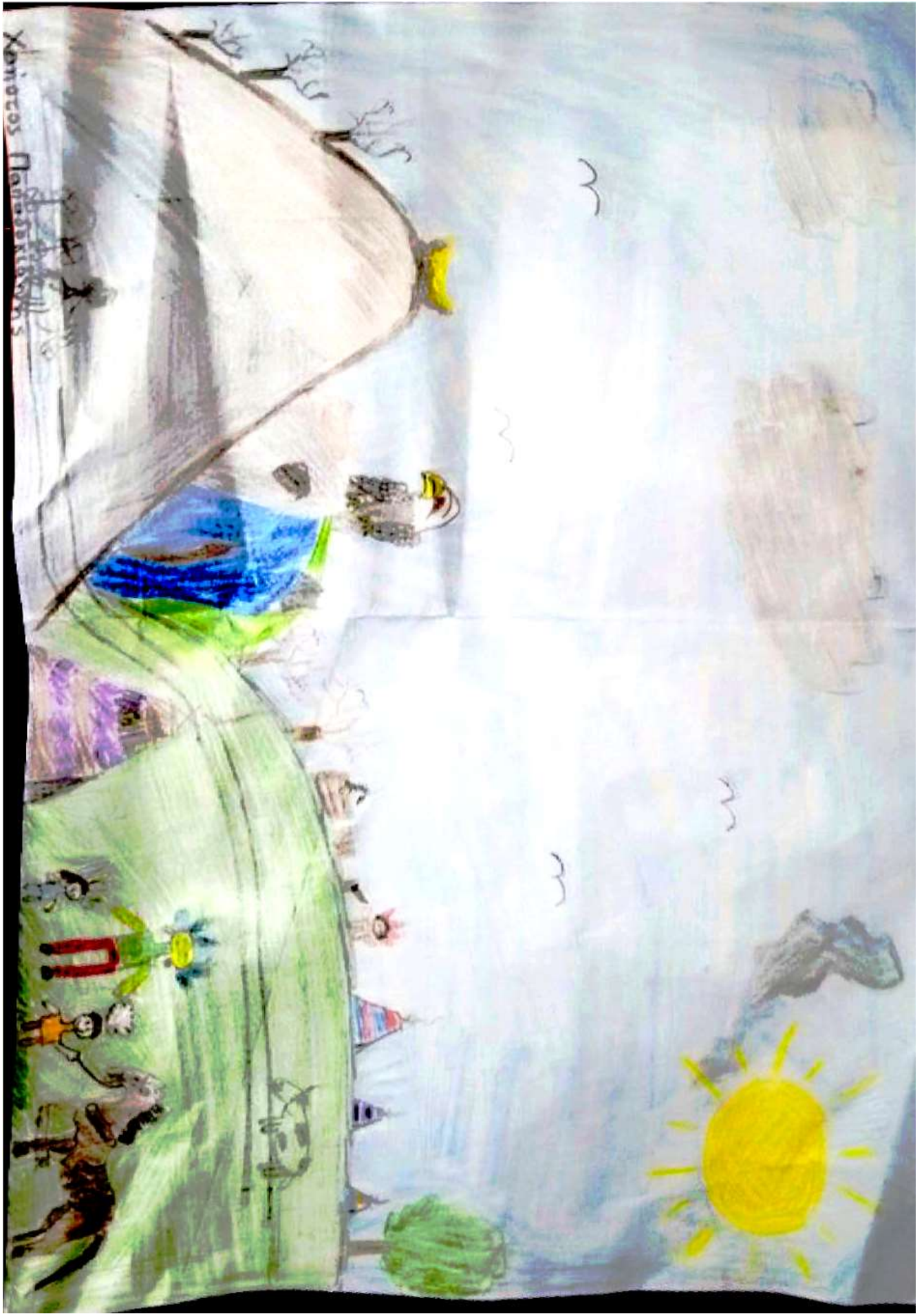
Έφτασε στο σπίτι του απογοητευμένος και διηγήθηκε στη γιαγιά του το τι είχε συμβεί. Εκείνη σαν σοφή που ήταν του είπε για να τον χαροποιήσει ότι το άλογο που είχε δει, θα γινόταν κάποια στιγμή δικό του.

Ο καιρός περνούσε και η αγαπημένη του γιαγιά του, επειδή ήταν μεγάλη σε ηλικία, πέθανε. Μεγάλη στεναχώρια ένιωθε τώρα που έμεινε μόνος. Τα λόγια της γιαγιάς του έμειναν χαραγμένα βαθιά στην ψυχή του. Πράγματι το άλογο ήρθε κοντά του κι έγινε ο καλύτερός του φίλος. Κάναν βόλτες κι έτρεχαν μαζί στα ποτάμια.

Ξαφνικά ένα βράδυ, εμφανίστηκαν πολεμιστές της φυλής Κρόου κι άρπαξαν το άλογο του Μικρού Σύννεφου μέσα από τη μάντρα. Το μικρό αγόρι ξύπνησε το πρωί και είδε ότι ο καλός του φίλος έλειπε. Γεμάτος αγωνία άρχισε να τον αναζητά. Πέρασαν αρκετές μέρες και νύχτες και το άλογο δεν ήταν πουθενά. Όσοι ένα πρωί τον είδε από μακριά να έρχεται.

Η χαρά του παιδιού αλλά και του αλόγου ήταν απεριγράπτη.
Οι δυο καλοί φίλοι δεν ξαναχώρισαν ποτέ. Ζήσαν αυτοί καλά
κι εμείς καλύτερα.

Χρήστος Παπαδογιάννης

Xoricos Panaxios

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στην περίοδο των χριστουγεννιάτικων διακοπών τα παιδιά διάβασαν από ένα παραμύθι που δανείστηκαν από τη βιβλιοθήκη του Αμπελώνα. Στη συνέχεια έγραψαν την περίληψη του βιβλίου και ταυτόχρονα την εικονογράφησαν. Το υλικό αφού πρώτα διορθώθηκε γραμματικά και συντακτικά, στη συνέχεια για να δεθεί σαν βιβλίο, πέρασε στα χέρια της κ. Μαρίας Θουκυδίδου, δασκάλας των εικαστικών του σχολείου μας.

Η φιλιαναγνωσία είναι πολύ σπουδαία πράξη, γιατί καλλιεργεί τη φαντασία του αναγνώστη, τον χαλαρώνει, τον ευχαριστεί και τον απομακρύνει από την αλόγιστη χρήση του κινητού και του υπολογιστή.

Τα παιδιά φέτος έκαναν πολύ καλή δουλειά, με αγάπη και μεράκι. Προσπάθησαν, συνεργάστηκαν, κουράστηκαν και ήρθε η ώρα να αμοιφθούν με τις διακοπές.

Σας ευχαριστώ όλους από καρδιάς, μικρούς και μεγάλους και σας εύχομαι να περάσετε ένα υπέροχο καλοκαίρι.

Με εκτίμηση η δασκάλα της τάξης

Τσαούση Ελένη